

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

Προπληρωτέα
'Εν Ἑλλάδι. . . Δρ. 10
'Εν τῇ ἀλλοδαπῇ. . . Φρ. 2ρ. 12

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΒΔΟΜΑΔΟΣ

'Εν δὲ Μουσῶν ἀριθ. 6.

'Εκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΑΝΗΘΥΡΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΠΕΡΙΒΟΜΕΝΑ

'Ημερολόγιον.
Αἱ 78 ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ.
Σημεῖα τῆς ἐρήμου. Τὰ λεοντόρια τοῦ Γέρο-
Χάρζα. — ('Ἡθῆ Βεδουϊνῶν).
Εἶναι μικρὴ (κωμῳδία μονόπρακτος).
Ἡ ἔραν τοῦ Ἰσθμοῦ ('Ὀλυμπία).
'Εργα καὶ ἡμέραι.
Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά.
Ἰδέα καὶ Ἔρως (Μυθιστόρημα).
'Απαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων. ('Ὁ ἀποθανὼν
Κροῖσος. — Τὸ ἐργαστήριον τοῦ Pasteur).
Πνευματικὴ ἀσκήσεις. — Ἀύσεις — Ἄδται.
'Αλληλογραφία.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Ἐλευθερίου ἱερομάρτυρος, ἐπι-
σκόπου Ἰδλυρικοῦ, μαρτυρήσαντος περὶ τὸ 226.
ΙΣΤΟΡΙΑ. 1827. Ἀνάκτησις τοῦ Βασιλαδίου
ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων.

ΑΙ 78 ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ ΚΟΡΑΗ

Ὁ κ. Ἐμμανουὴλ Ν. Πρασσακάκης, ὅστις πέρυσιν πολύτιμα προσήνεγκε δω-
ρήματα εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον·
τὴν ἔδραν, τὸ μαρμαρίνον χαρτοπιεστή-
ριον καὶ τέσσαρας ἰδιογράφους σελίδας
τοῦ Κοραῆ, ἐξέδωκεν ἐν κομφοτάτῳ τό-
μῳ ἑβδομήκοντα ὀκτὼ ἀνεκδότους αὐτοῦ
ἐπιστολάς, ὧν αἱ μὲν ἑβδομήκοντα τέσ-
σαρες ἀποτείνονται πρὸς τὴν οἰκογένειαν
Πρασσακάκη, τρεῖς πρὸς τὸν ἰδιαιτέρον
αὐτοῦ γραμματέα Φίλιππον Φουρνάρ-
ακην καὶ μία πρὸς νεαρὰν γαλλίδα ἐπι-
στεύσασαν αὐτῷ ποιήματι.

Πολλαὶ τῶν ἐπιστολῶν τούτων δὲν ἔ-
χουσι μεγάλην σημασίαν εἴτε ἱστορικὴν
εἴτε φιλολογικὴν, ὡς αὐτὸς ὁ ἔντιμος
ἐκδότης αὐτῶν ἐν τῷ προλόγῳ ὁμολογεῖ,
εἰσὶ δ' ἀπλῶς ἐμπορικαὶ ἢ βιβλιοπωλι-
καὶ συντελοῦσαι μόνον εἰς τὸ νὰ κατα-
στήσωσι γνωστὰς τὰς πρὸς πώλησιν τῶν
συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐνεργείας τοῦ κοι-
νίου ἀνδρός. Ἄλλα ὅμως ἔχουσι μεγα-
λὴν ἀξίαν, καὶ περὶ τούτων θέλομεν πρα-
γματευθῆ.

Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τούτων τῶν ἰδιω-
τικῶν ὅλων καὶ γραφειῶν ἀνευ τῆς ἐλα-
χίστης ὑπονοίας ὅτι ἠδύναντό ποτε νὰ
δημοσιευθῶσι, καταφαίνεται ἀπαξ ἔτι ἢ
ἀκραιφνῆς τοῦ Κοραῆ φιλοπατρία. Οὐδε-
μίαν παραλείπει ευκαιρίαν ὅπως ἀναμνη-
σθῆ τῆς Πατρίδος, αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν
ἐνδελεχῆ αὐτοῦ μέριμναν ἐν τέλει τῶν
ἐπιστολῶν προστίθεται θερμὴν τινι εὐχὴν
ἢ ἐπικλήσιν: «Εἰς ὅλους εὐχομαι τὴν ἀ-

¹ Ἀνεκδοτὸν Ἐπιστολῆν Ἀδαμαντίου Κοραῆ
πρὸς τὴν οἰκογένειαν Πρασσακάκη. Σελ. I—VIII.
448, εἰς 8ον. Ἐν Λειψίᾳ 1885.

νάκτησιν τῆς Πατρίδος». «Διὰ τοὺς οἰ-
κτιρμοὺς τοῦ Θεοῦ προσέχετε φίλοι μου
μὴ διὰ προφάσεις χρηματικὰς, ἢ δι' ἄλλα
τέλη ἑλληνικῶν ψυχῶν ἀνάξια, χάσετε
ὅτι δὲν ἐμποροῦν νὰ πληρώσωσι θησαυροὶ
χρημάτων ἀπειροὶ ΠΑΤΡΙΔΑ. Κεραύνωσέ
με, Θεέ, πρὶν ἀκούσω συμφορὰν τοιαύτην.»
— Ὁ Θεέ, πάλιν φωνάζω, σπλαγγίσου
τὴν ταλαίπωρον Ἑλλάδα! — «Σ' εὐχομαι
τὸ μέλλον νέον ἔτος καὶ ἀκόλουθα ἄλλα
πολλὰ εὐδαιμονέστατα καὶ ἐξαιρέτως τὴν
ἀνάκτησιν τῆς Πατρίδος τῆς ὁποίας ὁ
λογισμὸς μὲ θλίβει ἀκαταπαύστως.»
'Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ προέδρου (Καποδιστρίου)
μ' εὐχαρίστησε πολὺ πλέον ἀφ' ὅ,τι ἤλ-
πιζα, διότι ὑπόσχεται τρόπον τινὰ νὰ
κυβερνήσῃ τὴν Ἑλλάδα ὡς γνήσιος υἱὸς
τῆς Ἑλλάδος. Εἶθε».

Ἄλλὰ τὸ πρὸς τὴν μεγάλην Πατρίδα
διαφέρον δὲν κάμνει αὐτὸν νὰ λησμονῇ
καὶ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ Πατρίδα, τὴν
Χίον. «Χρεωστεῖτε ὅλοι ν' ἀνοίξετε τὰ
κιβώτιά σας καὶ νὰ συνεισφέρητε ἀναλό-
γως ὁ καθεὶς τῆς καταστάσεώς του, διὰ
νὰ ὀχυρώσῃτε τὸ νησίον (τὴν Χίον) μὲ
κανόνια καὶ στρατιώτας εἰς ὅλα τὰ μέρη
τὸν γύρον ὅπου εἶνε κίνδυνος ἀποβάσεως»
καὶ τοῦτο γρήγορα πρὶν ἐξαναφνῆ τοῦ
Σουλτὰν Χασάπη ὁ Στόλος.» (12 Φεβρ.
1824).

Συνιστᾷ εἰς τοὺς Χίους, τοὺς ἐν Μασ-
σαλία καὶ Τεργέστη καὶ Λιθόρῳ, νὰ ἀ-
ναζητήσωσι διὰ κοινῆς ἀναφορᾶς πρὸς
τὴν κυβέρνησιν τῆς Ἑλλάδος τὴν πα-
τρίδα των. Ἐν ἄλλῃ ἐπιστολῇ παρορμᾷ
τοὺς Χίους νὰ ζητήσωσι τὴν προστασίαν
τῆς Γαλλίας πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς πε-
ρικαλλοῦς νήσου. «Ἐγνώρισες βέβαια τὸ
ἔθνος τῶν Γάλλων, ὅτι δὲν εἶναι ἄλλοι
κοινωνικώτεροι καὶ μεταδοτικώτεροι καὶ
φιλανθρωπώτεροι παρὰ τοὺτους· τῶρα μά-
λιστα ὅτε ἐξεπλύθησαν ἀπὸ τὴν παλαιὰν
λέπραν, θέλουσι φιλοτιμηθῆ νὰ προστα-
τεύσωσι καὶ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐλευ-
θερωθῶσιν ἀπὸ τὴν δουλείαν, ἂν ὄχι μὲ
ὄπλα μὲ παντοίους ἄλλους τρόπους φι-
λανθρώπου διπλωματίας.» — «Κἀτι ἤρ-
χισα νὰ ἐλπίζω ὑπὲρ τῆς Χίου. Ἄς ἀ-
κούσω τὴν ἀπολύτρωσιν καὶ ἄς ἀποπνεύ-
σω τὴν τελευταίαν τῆς ζωῆς πνοὴν πά-
ραυτα».

Πολλοὶ τῶν ἐπιστολῶν τούτων δια-
φαίνεται ἢ εὐθυκρισία, ἢ πάντα τὰ ἔργα
τοῦ Κοραῆ χαρακτηρίζουσα, ἢ ὀρθότης
ἐκείνη περὶ τὴν ἀντίληψιν καὶ ἐκτίμησιν
τῶν προσώπων καὶ πραγμάτων καὶ ἢ ἀνε-
ξαρτησία τοῦ φρονήματος αὐτοῦ. «Ὁ
Μαυροκορδάτος δὲν ὑπογράφεται. Πρίγ-
κιψ», γράφει ἐν τῇ ἀπὸ 15 Ἰουλίου 1823
ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόδωρον Πρασ-
σακάκην, «καὶ ἂν ὑπεγράφετο ἀπόκρισιν

δὲν ἤθελε λάβειν ἀπ' ἐμέ. Ce sont des
imbeciles qui lui ont attaché ce gre-
lot, διὰ νὰ φθείρωσι καὶ αὐτὸν καὶ ὅλην
τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐλπιζομένην εὐδαιμο-
νίαν... Ἡ ἐλευθερία μόνη εὐγενίζει καὶ
ἀληθῶς πρὸς γινίσει τὰς ψυχὰς τῶν ἀν-
θρώπων». Ταῦτα δὲ ἔγραφε τοῦ Μαυρο-
κορδάτου ὄντος ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν.

Περὶ τοῦ κακῆς μνήμης Κόρχραν ἰδοῦ
τί γράφει ἀπὸ 6 Φεβρουαρίου 1827. «Εἶπέ
με (διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ Θεοῦ) ποτε
ἀναχωρεῖ ὁ Κοκράνης. Δὲν ἐμπορεῖς νὰ
συλλογισθῆς πόσῃ ἀπιστίαν ἔχω εἰς τὸ
'Αγγλικὸν ἔθνος».

Δριμύτατα καταφέρεται ὁ Κοραῆς κατὰ
τῶν Αὐστριακῶν, ὧν ὁ μισελληνισμὸς
εἶχε καταντήσῃ ἀπεχθέστατος. Τὸ μυ-
στικὸν τῶν ἑλληνικῶν ἐπιστολῶν παρε-
διάζετο. Ἰδοῦ τί γράφει ἐπὶ λέξει ἐν
τινὶ τῶν ἐπιστολῶν αὐτοῦ: «Τὴν ἐδᾶ
κλεισμένην παρακαλῶ σε νὰ κατευθύνῃς
εἰς τὸν Ζ. Βλ. εἰς Τεργέστην μετὸν αὐ-
τὸν τρόπον, ὡς σ' ἐνώχλησα καὶ ἄλλοτε
περὶ ὁμοίας ἀποστολῆς, ἤγουν νὰ τὴν
στείλῃς εἰς κανέν' ἄλλον δυτικὸν χριστι-
ανὸν νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὸν Βλ. Οἱ ἄλ-
λόγουροι οὗτοι εἶναι τῆς ἀνάγκης διὰ τοὺς
ἀσεβεῖς ἐπιστολανοίκτας, τοὺς ἀπεριτμή-
τους Τούρκους».

Ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 7 καὶ 20 ἐπιστο-
λῶν ἀποδεικνύεται ὅτι συνέστησε πρὸς
τὸν Θεόδωρον Πρασσακάκην δύο φιλέλ-
ληνας τοὺς Trampler καὶ Dellanoy, οἵ-
τινες τῷ «εὐσταθήσαν ἀπὸ τὴν Βρουξέλ-
λαν ὡς νέοι καλῶς ἀναθραμμένοι καὶ κεν-
τούμενοι ἀπὸ τὸν εὐγενῆ ἔρωτα νὰ βοη-
θήσωσι τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν ὑπὲρ ἐ-
λευθερίας ἀγῶνα» καὶ τὸν Ἀλέξανδρον
Μολλιέρην ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ παρῆσθαι εἰς
τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ συναγωνισθῆ μὲ τοὺς
Ἕλληνας τὸν ἱερώτατον τῆς ἐλευθερίας
ἀγῶνα... «ἐλημένησα νὰ εἶπω ὅτι ἔχει
καὶ τέσσαρας συνοδίτας καὶ συνηλικιώ-
τας ὁμοίως χρηστοὺς νέους, ὁμοίως προ-
θύμους διὰ νὰ θυσιάσθωσι διὰ τὴν ἐλευ-
θερίαν τῆς Ἑλλάδος».

Ἐν τῇ ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου 1823 ἐπι-
στολῇ αὐτοῦ ἀναγινώσκωμεν: «Ἀπὸ μὲ-
ν τὴν Ἀφρικὴν δὲν εἶχα ἀκόμη λάβειν
ἐπιστολήν· ἰδοῦ καὶ ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν
ἐπιστολὴ εἰς τὴν ὁποίαν βλέπεσι τὴν ἐδᾶ
κλεισμένην ἀπόκρισιν. Εἰς αὐτὴν νὰ μὴ
ἀποκριθῶ ἦτο ἀδύνατον καὶ παντελῶς
ἀπάνθρωπον, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔδειξε φι-
λανθρωπίαν ὁ καλὸς οὗτος Δανός. Στείλέ
την παρακαλῶ σε σφραγισμένην καὶ συνω-
δευμένην μὲ δύο σου στίχους γράμματος
καὶ ἓνα Βεκκαρίαν ἀπὸ τοὺς βαμμένους.
'Ἐπειδὴ δὲν πωλοῦνται ἄς χαρίζωμεν.
Εἰς αὐτὸν ὅμως εἶνε χρέος καὶ ὄχι χάρις,
τὸν καλὸν καὶ φιλάνθρωπον νέον. Δὲν ἐμ-

παρεῖς νὰ λογιώσης πόσην προθυμίαν ἔδειξες νὰ ἐρευνησῇ καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς πολλοὺς δυστυχεῖς ὁμογενεῖς αἰχμαλώτους μεταξὺ τῶν ὁμοίων εἶναι καὶ ἑνέα ἢ δέκα Χίτοι, ἄνδρες ὁμοῦ καὶ γυναῖκες. Ἰδοὺ ἀληθῆς τύπος φιλοπατρῖδος ἀνδρός, συνέχεν ἑαυτὸν ἐν τῇ Πατρίδι καὶ διὰ πᾶσαν πρὸς τοὺς ὁμοεθνεῖς χάριν ἐθεώρει ἑαυτὸν ὑποχρεωμένον.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΤΑ ΛΕΟΝΤΑΡΙΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΧΑΜΖΑ

(Ἦθη Βεδουίνων).

— Νὰ τσελεπῆ! αὐτὸς ὁ γέρος ποὺ κάθεται κεῖ ἔς τὴ γωνιά, εἶναι ὁ Χαμζα, ποὺ σ' ἔλεγα. Γι' αὐτὸν τὰ λεοντάρια εἶναι σὰν τσακάλια· γιατί ὅταν τὸν γέννησεν ἡ μάνα του ἦπιε ἀπὸ νερὸ ποὺ μούσκεψαν μαλλιά λεονταρίου. τριάντα μέραις. Σὰ θέλεις ρώτησέ τον νὰ σέ πῆ πῶς ἔχει σκοτωμένα ἔς τὴ ζωὴ του ἑκατὸ λεοντάρια.

— Ἐκατὸ παρὰ ἓνα! διέκοψαν τρεῖς τέσσαρες φωναὶ ἐκ τῶν ἡμικυκλικῶς παρακαθημένων Ζουκούκ, αἵτινες εἶναι κλάδος τῆς ὀνομαστῆς φυλῆς τῶν Σαμμάρ. Ὁ πρῶτος ἀποτεινὰς μοι τὸν λόγον ἦτο ὁ Σεῖχος τῶν, εἰς οὗ τὴν σκηνὴν ἐφιλοξενουμένη κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

— Ἐλα νὰ διοῦμε, γέρο, πῆς μας πῶς τὰ κατάρφες με τὰ λεοντάρια καὶ πῶς τοὺς ἔτρωγες τὸ μάτι πρὶν νὰ σοῦ φᾶνε τὸ πετσί. Διηγῆσόν μας καμπόσους σκοτωμούς. Μὰ ὄχι φέμματα, οὔτε ὑπερβολαίς. Ἄ!...

— Χμ! ὑπετονθόρισε μειδιῶν ὁ Γερο-Χαμζα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπήστραψαν πάραυτα ἀγρίως, ὡς ἐάν διὰ τῆς ἀναμνήσεως ἔβλεπεν ἐνωπιὸν τὸν τοῦς λέοντας. — Ἄχ! προσέθηκεν, ἀναστενάζων ἡχηρῶς, τί νὰ σέ κάμω μολάρα! ἔπρεπε νὰ βαστοῦν τὰ χεροπόδαρά μου, γιὰ νὰ πάγω τώρα ὡς τὸ ὄρμανι καὶ σὲ τρεῖς ὥραις νὰ σέ φέρω ἓνα λέσι λεονταρίου καὶ νὰ τὰ κάμω ἔτσι μπροστὰ σου σωστὰ ἑκατὰ.

Ψέθυρος θαυμασμοῦ ἠκούσθη ἐκ τῆς παρακαθημένης ὁμηγύρας, αἱ ἀκτινοβολαὶ ἐκάστου ζεύγους ὀφθαλμῶν δισταυροῦντο, μερικοὶ ἤρξαντο γεμίζοντες τὰς μικρὰς ἐκ πηλοῦ πίπας τῶν, ἄλλοι διώρθωσαν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν μανδύαν τῶν περιτυλιθέντες ἐντὸς αὐτοῦ, ὡς μεταξοκώλικες, ἐνῆ ἕτεροι ἔπαυσαν μεταδίδοντες τὰς ἐκμωστηρεῦσεις τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν τῶν εἰς τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν τῶν· ὅλοι δὲ προσήλωσαν τὴν προσοχὴν τῶν εἰς τὴν διήγησιν τοῦ Γερο-Χαμζα.

Καὶ ὁ Γέρον ἤρχισεν: «Ὅταν εὐρίσκουμι εἰς τὴν ἀκρῖα τοῦ ποταμοῦ¹, δέκα μέραις ὕστερα ποὺ πῆρα τὴ μάνα ποὺ γιοῦ μου, με εἶπανε πῶς ἓνα μεγάλο ἀρσενικὸ ἔρχονταν κάθε

¹ Κόριέ μου.
² Ἐνωεὶ τὸν Τίγρη.

βράδῃ σ' ἓνα ἀψήλωμα τρογυρισμένο ἀπὸ καλάμια. Πολλοὶ ἀπ' τοὺς Σαμμάρ κρυφθῆκαν γιὰ νὰ τὸ χτυπήσουν μὰ δὲν τὸ πέτυχαν. Ἦξεραν πῶς ἐγὼ σημαδεύα καλὰ. Ἦρθαν τρεῖς τοὺς καὶ με εἶπαν νὰ πάμε νὰ τὸ σκοτώσωμε γιατί ὅλη τὴ νύχτα κανεὶς δὲν κοιμούνταν ἀπ' τὸ φόβο του. Ἐδέχθηκα. Ἦτανε μιά ὥρα πρὶν νὰ δυσ² ὁ ἥλιος ποὺ κρυφτήκαμε μεσ' ἔς τὰ καλάμια. Δὲν περᾶ κομματὶ ὥρα καὶ νᾶσου το τὸ θεριὸ με τὴν οὐρὰ κουνάμενη σὰ φεῖδι ὀλόρτο κι' ἀνεβαίνει ἐκεῖ ἔς τὸ μέρος του. Σὰν νὰ μουρούρισε κομματὶ καὶ σὰν νὰ μουρίζονταν τὰ τρογυρᾶ. Θαρρῶ πῶς μᾶς ἀγροίκησε. Εἶχαμε κ' οἱ τέσσαρες ἀπ' ἓνα τσακμακωτὸ γεμάτο με μολύβι, ἀπ' ἓνα σπαθὶ κ' ἓνα χαντζάρι ἔς τὴ μέση μας. Ἐνας μας εἶπε νὰ τραβήξουμε κ' οἱ τέσσαρες μαζί. Ἐγὼ δὲν ἔστερξα! Ἦξερα τὸ χέρι μου. Τοὺς εἶπα νὰ σταθοῦν ἔς τὸ μέρος τοὺς ἀπὸ πίσω μου καὶ ἔμα ἰδοὺν πῶς δὲν τὸ λάχω τότε νὰ τὸ τραβήξουν κ' ἐκείνοι. Ἐγὼ μὲς ἀπ' τὰ καλάμια πῆγα σιγὰ σιγὰ ὡς πενήντ' ἀδιμια κοντὰ του· μὰ τὰ μάτια μου δὲν τὰ σήκωνα ἀπὸ τὰ δικά του. Αὐτὸ στέκονταν ἦσυχο καὶ σὰ νὰ μ' ἔβλεπε καὶ δὲν τῶμελε καθόλου. Μοναχὰ κουνούσε τὴν οὐρὰ του ἔτσι κ' ἔτσι! Σὰν ἐγένηκα πὰ βέβαιος ποὺ δὲ θὰ μοῦ γλύτωσε, τὸ σημαδεύα ἐδῶ νά! ἔς τὸ μέτωπο, ἀνάμεσα ἔς τὰ μάτια καὶ μπρᾶμ! Ὡς ποὺ νὰ καταλάβω ἂν τῶλαχα, νοιώθω μιά, ἓνα πρᾶγμα σὰ νὰ γκρεμίζονταν βουνὸ καὶ σὰ νὰ πᾶσαν ἀπάνου σὲ κάθε μου ὦμο ἀπὸ μιά ξεριζωμένη χουρμαδιά. Ἦταν τὰ χέρια τοῦ λεονταρίου!.. Ἐτρεξε, πῆδηξε, πέταξ' ἀπὸ τὸν τόπου κ' ἐγὼ δὲ ἔξερω. Τὸ κεφάλι μου βρέθηκε μὲς ἔς τὰ στήθια του ποὺ ἔβραζαν καὶ ἀπὸ πᾶνου μου ἐνοιώθα τὸ δίκῃ του τὸ κεφάλι νὰ βγάξῃ φλόγες σὰν καμῖνι! Χμ! ἔκανε μιά ἔς τοὺς συντρόφους μου καὶ αὐτοὶ ἀπ' τὸ φόβο τοὺς οὔτε τραβοῦσαν, οὔτε ἐφηναν, φωνάζαν μόνο Χινά, Χινά, Χινά, χου, χου, γιὰ νὰ τὸ φοβερῆζον νὰ μ' ἀφήσῃ!.. Ὡς ποὺ νὰ ξεκαλιστῶ, ἐγύρεψα τ' ἄρματα μου μὰ δὲν εὐρῆκα οὔτε τὸ τουφέκι μου οὔτε τὸ σπαθὶ μου. Θαρρῶ πῶς με ἔξοκύνησε ἀπ' τὸν πρῶτο μου τόπου. Μὰ ἐβάσταξα. Ἄκουγα τὴν ἀνάσα του σὰν τὸν Σιμουὺ ὅταν ξεριζώνῃ τὰ δένδρα καὶ νόμιζα πῶς ἦμουν μὲς ἔς τῆς φωτιάς. Τραβῶ μιά τὸ χαντζάρι μου, σημαδεύω τὸ λεοντάρι μὲς ἔς τὴν καρδιά καὶ μ' ὅλη μου τὴ δύναμι τὸ χῶνω μέσα του καὶ τὸ γυρνῶ. Δὲν πρόφταξα νὰ τὸ βγάλω. Μπρούχ! ἐμούγκρισε μιά τὸ θεριὸ καὶ κατέβασε τὰ χέρια του ἀπ' τοὺς ὄμους μου. Ὡς ποὺ νὰ γλυτώσω τὸν ἑαυτὸν μου καὶ νὰ πεταχτῶ πίσω με κάθησε μιά νυχτὰ ἔς τὸ μερὶ μου ποὺ δυὸ μῆνες δὲν μ' ἔμπορῶσα νὰ σαλέψω. Νὰ τινα! Τὸ σημάδι τῆς ἀκόμη φαίνεται.

Καὶ ἀνεγείρας τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ ποδῆρους χιτῶνος του, εἰδείεν εἰς τὴν ὁμηγυρὴν οὐλὴν βαρεῖαν, διαυλακοῦσαν τὸν μηρὸν του κατὰ μῆκος.

— Σὰ μ' ἀφηκε πὰ δὲν τοῦμεινε δύναμι γύριζε, γύριζε σὰ μεθυμένο, ὡς ποὺ τὸ τραβήξαν καὶ οἱ σύντροφοί μου κ' ἔμειν ἔς τὸν τόπου του νεκρῶ. — Αὐτὸ εἶνα ἓνα, εἶπον τότε ἐγὼ. Μᾶς μένουν ἀκόμη 98. Νὰ ἰδοῦμ' ἐκεῖνα πῶς τὰ κατάρφες. — Οὐ! τσελεπῆ! ποὺ θυροῦμ' ἐγὼ τὸ σκοτωμὸ τοῦ κάθε λεονταρίου. Τὸ λιοντάρι βλέπει εἶναι θεριὸ παλληκαριστῶ, δὲν πειράζει κανένα, παρὰ μόνον δταν πεινᾷ. Ἀγαπάει πολλὰ νὰ πολεμᾷ με παλληκαράδες, μὰ δὲν κυνηγᾷ τοὺς φοβισαρίδες. Ὅλα τ' ἄλλα θεριὰ τρέμουνε ὁμπρὸς του. Σ' τὸ μέρος μας, ἐκεῖ ἔς τὴν Ἀμάρα κοντὰ ἔς τὸν ποταμὸ, ὅπου ἔχει ὄρμανα πολλὰ ἀπὸ καλάμια, λιγαριές καὶ τάρφες¹ βρῖσκαται πλήθος λεονταριῶν, μὰ κανένα ἄλλο ζῷο δὲν κοντεύει ἐκεῖ, οὔτε τσακάλι, οὔτε ἀγριογούρουνο. Καὶ σὰν ψοφήσῃ ἀκόμη τὸ φοβούνται. Θυμοῦμαι σὰν ἀφήναμε τὰ λέσια τῶν λεονταριῶν ἔς τὴν ἔρημο, ξεραίνονταν τὸ κρέας ἔς τὸ κόκκαλο χωρὶς νάρθη οὔτε ζῷο οὔτε πετάμενο νὰ φάγῃ. Ἐγὼ πολλὰς φορὰς ἔκαμα μιά μεγάλη τρύπα καὶ τὴ σκέπαζα καλὰ με κλαδιὰ ποὺ νὰ μὴ φαίνεται, κι' ἐφηνε ἓνα φοβίμι καὶ τ' ἄφινε παρακεῖ κι' ἐγὼ ἔμβαινα μὲς ἔς τὴν τρύπα κι' ἐκεῖ πάτρωνε τὸ λιοντάρι τὸ σημαδεύα καὶ τὸ χτυποῦσα· μὰ καμμιὰ φορὰ ποὺ δὲν τὸ σκότωνα, τῶβλεπα ποὺ σήκωνε τὸ δεξιὸ του χέρι ἔτσι νὰ καὶ κουνούσε τὴν οὐρὰ του δυνατὰ, δυνατὰ, τότες ἐγὼ, σοῦς! γιατί ἂν με ξετρύπωνε, ἡ δουλειὰ μου ἦταν τελειωμένη. Γιατί τὸ λιοντάρι δὲν παίζει σὰ θυμώση. Εἶναι βλέπει ὁ Σουλτάνος τῶν θεριῶν.

¹ Τάρφα=Tamarix.
² Μανδύας Βεδουίνων.

μιά γερὴ χαντζαριὰ ἔς τὸ λαϊμὸ, τραβῶ τὸ χέρι μου καὶ χμ! ἔς τὰ πόδια! Μούγκρισε μιά τὸ λιοντάρι κ' ἐνοιώσα κατῆσα νυστέρια ποὺ ἔξασκισαν τὸν ὦμό μου, μὰ ἐκεῖνο ἦταν! Τὴ γλύτωσα. Ἐτρεξα τρέχοντας ἔς τὸ τσαντήρι καὶ μ' ἔβαλαν ἀλοιοφῆ λεονταρίου ἔς τὰς τσουγκρανηματῖαις. Ἐγίνα! μὰ τὰ σημάδια ἐμειναν ἔς τὸν ὦμό μου· νάτα!... Ὅταν τὸ πρῶτὸ πῆγαμε με τοὺς συντρόφους ἀρματωμένοι, ἔρῃκαμε τὸ λιοντάρι νεκρὸ ἀνάσκελα, τὸ χαντζάρι ἔς τὸ λαϊμὸ του καὶ τὰ κέρατα τῆς κόκκινης ἔς τὸ πλάσι του. Τὴν εἶχε φάει κ' ἦταν χορτᾶτο ὅταν πῆγα κοντὰ του, εἰδεμῆ, ἦμουν κομματιασμένος.

¹ Σκηνώματα Βεδουίνων.

Αὐτὸν τὸν ἀμπᾶ ὡς τὰ σήμερα τὸν τυλίζουν ἔς τὸ χέρι καὶ τὸν χῶνουν ἔς τὸ στόμα τοῦ λεονταρίου. Εἶχα ἓνα σύντροφο ποὺ εἶχε ἓνα σίδερο μὲ δόντια καὶ τῶχωνε μαζί ἡ με τὸν ἀμπᾶ· μὰ ἔς τὸ τέλος ὁ κακόμοιος τὴν ἔπαθε!... Τὸ μαρραφέτι, προφυλαγμένο μου, εἶναι νὰ μὴν τὰ χάσῃς. Νὰ βλέπῃς ὄλο τὰ μάτια του. Θέλει νάχῃ κανεὶς καρδιά καὶ νάνα κρύος. Γιατί ἓνα πάτημα πρὸ γρήγορα ἢ πρὸ ἀργά, ξεμπερδεφες.

¹ Ὁμήγυρις Ἀράβων.

Ὅταν ἦταν σέχης ἔς τοὺς Σαμμάρ ὁ Φείσαλ—εἶναι τώρα ὡς τριάντα ῥαμαζάνια— ἓνα φοβερὸ λιοντάρι κατέβηκε ἔς τὸν ἄμπᾶ τοῦ ἰδίου κ' ἔκανε ἀνού κάτου τὸν κόσμο! Μαζεύτηκαν ὡς πεντακόσοι καββαλαρέοι καὶ πεζοὶ καὶ τὸ τρογύρισαν ἀπὸ μακρῶ. Ποὺ νὰ πάγῃ κανένας κοντὰ του! τραβοῦσαν τουφεκιές, μὰ ἔς τὰ μπόσια. Μερικοὶ καββαλαρέοι μὲ λόγγες, θέλησαν νὰ πᾶν ἀπάνου του, μὰ ἔβλεπες τᾶλογα κ' ἔτρεμαν σὰν νὰ τᾶπιασε παραζωμός. Ὅταν τῶμαθα καὶ πῆγα, εἶδα τὸ λιοντάρι νὰ κάθεται κοντὰ σ' ἓνα ξερὸ αὐλάκι ἀτάραχο καὶ νὰ τοὺς βλέπῃ ὄλους με κατῆ μάτια σὰ γυαλιὰ, ποὺ βγάλουν σπιθες ἔς τὸν ἥλιο. Ἐνας με τὸν ἀμπᾶ ἔς τὸ χέρι ἔκανε τὸ κουράγιο νὰ πάγῃ, μὰ ὅτι ἔφταξε κοντὰ, τὸ λιοντάρι ἀπλῶναι τὸ χέρι του ἀρματωμένο με κατῆ νύχια σὰ ξουράφια, τὸν τραβᾷ, καὶ κάθεται ἀπάνου του. Ἐνας ἄλλος πῆγε τότε καὶ με τὸν ἀμπᾶ τοῦ ἀπὸ μακρῶ, τὸ θυμῶνε! μ' ἓνα σάλτο τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ κεφάλι καὶ τὸν σκάει κάτου ἀψυχο. Καὶ νάσου μολοβιές οἱ ἄλλοι. Μὰ ποῦ; Τὸ λιοντάρι, εἶδα ποὺ θυμῶσε, γιατί ξετινάχθησαν τὰ μαλλιά του ὀλόρθα καὶ τῖναξε τὴν οὐρὰ ἔς τὸν ἄερα με δύναμι. Ὁ πρῶτος, ποὺ εἶχε καθίσει ἀπάνου του, ἐξουλήχθηκε καὶ τὰ κόκαλα τοῦ ἐβγήκαν ἀπ' τὸ κρέας ἔξω. Ἐγύρεψα ἓνα σπαθὶ τσελάκι τοῦ Σέχη, ἐτύλιξα τὸν ἀμπᾶ μου ἔς τὸ χέρι καὶ μπρᾶμ! Μὰ αὐτὸ σὰ με εἶδε ἀρχισε νὰ σαλτάρῃ σὰν τρελλό, δεξιὰ καὶ ἄριστα καὶ νὰ σου προφθαίνει μιά φορὰ καὶ τὴν κατακομματῖαζε! Ὁ κόσμος ἀπὸ φύγῃ, φύγῃ! Γυρίζει ἀπὸ πίσου, προφθαίνει ἓνα παλληκάρι, τὸ καθίζει ἔς τὸ στόμα καὶ νὰ σου το ὄρμαξ' ἀπάνου μου! Ἐστάθηκα μπροστὰ του, καὶ εἶπα: Αὐτὸ εἶναι! Ἀλλὰ καὶ Μωχαμέτῃ καὶ Ἀλῆ!... Ἀμα εἶδε ποὺ στέκομουν στᾶθηκε κι' αὐτό, σηκώνει μὰ τὸ χέρι του καὶ σαλτάρει νὰ μ' ἀρπάζῃ, μὰ τοῦ καθίζω μιά σπαθιά, πᾶρ το κάτου τὸ χέρι του. Ἀκούω τότες ἀπὸ χίλια στόματα: «Γιὰ σου, Χαμζα». Τὸ λιοντάρι ἀπ' τὸ θυμὸ τοῦ πετᾷ κάτω, μὲ ὄρμη, τὸν ἀνθρώπο νεκρὸ καὶ με τὰ δόντια του ξεκολλᾷ τὸν τσεγιῆ του. Κάνει νὰ βιχτῇ ἀπάνου μου, ὅταν, χωρὶς νὰ τὰ χάσω, τοῦ κόφω καὶ τὸ ἄλλο τὸ χέρι!... τότες πᾶ ἐπεσε κάτου μὰ με τὴν οὐρὰ του παραδέρνε τὰ χῶματα καὶ ἔσπανε τὰ θανάτι ποὺ βρῖσκονταν τριγύρω καὶ μουγκρίζεν ἓνα ἀγριοροχαλητὸ φοβερὸ. Τότες καρδιωθήκαμε κ' οἱ ἄλλοι κ' ἦρθαν κοντὰ του καὶ τὸ ἀποτέλειωσαν.

¹ Ὁ! προφυλαγμένο.
² Σκηνώματα Ἀράβων.

Ἀπὸ κεῖ ὁ Φείσαλ με καθβαλίκεψε σὲ μιά φορὰ, με πῆρε ἔς τὸ τσαντήρι του καὶ μ' ἔδωσε ἓν ἀντροί, ἓναν κερὶ καὶ τὸ σπαθὶ του καὶ με εἶπε μπρᾶμ ἔς τὴν ὄλεμα! «Χαμζα, ἐσύ εἶσαι τὸ λιοντάρι τῶν Σαμμάρ!»

Πράγματι δὲ ὁ Γέρο-Χαμζα εἶχε τὸ λεόντειον. Ἐν τῇ ἀρηγήσει του ἴστατο ἐνίοτε ὀρθιος καὶ ἔκαμε πλειστάς ζωηρὰς χειρονομίας. Τὸ δασὺ καὶ λευκὸν γένειόν του διεκουμάνετο ἐνίοτε ὡς χαίτη λέοντος, ὁ δὲ ἀδρὸς αὐτοῦ μύσταξ ἠνωρθοῦτο ἐπὶ τοῦ ὑποτρέμοντος χείλους, ὁμοίως καθ' ὅλα πρὸς τοὺς μύστακας τῶν γαλοειδῶν· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξετόξευον ἐνίοτε ἀστραπάς, οἱ δὲ βραχίονές του περιεστρέφοντο νευράδεις καὶ εὐλύγιστοι ὡς ὄφεις βόαι. Ἐὰν δὲ εἶναι ἀληθές ὅτι κάθε ἀνθρώπος ἔχει ὁμοιότητα τινα πρὸς ἐν ζῷον, ὁ Γέρο-Χαμζα ἐκ πρώτης ὄψεως, ἔφηνε εἰς τὴν μνήμην τοῦ βλέποντος αὐτόν, τὸν λέοντα.

Ἐν τούτοις ἐξηκολούθησεν:

ΕΙΝΑΙ ΜΙΚΡΗ ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ
(Συνέχεια τῆς προηγ. φύλλον σελ. 585)
ΣΚΗΝΗ Δ'.
ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ, ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ΝΙΚΟΚΑΗΣ
ΝΙΚΟΚΑΗΣ (ἔξωθεν).
Ὁ ἀνθος νέον, εὐσμον ἀῆρ πρὶν τὸ σκορπίση,

[ΓΑΛΑΤΕΙΑ (ἐν τῷ μεταξύ).
Ἄ!.. Τί φωνὴ ὠραία!]
ρίψ' εἰς ἐμέ τὸ μῦρον σου, νεκρὸν νὰ μ' ἀναστήσῃ, ΓΑΛΑΤΕΙΑ (ἀφηρημένῃ).
Εἶναι τὸ ἄσματόν· αὐτός· ὁ ἄδισοθᾶ ἦναι..
ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ
Ποῖος αὐτός, Γαλάτεια; εἶν' ὁ στραγαλατζῆς σου;

ΝΙΚΟΚΑΝΗΣ (ξέωθεν).
 Παρά τὴν βάτον ἐπανθούν,
 ἂν δὲν σὲ εἶδον ἄλλοι,
 σὲ εἶδεν ὅμως εἰς θνητός,
 αὐτός, αὐτός ποῦ ψάλλει.

ΠΑΤΡ. Ἄλλα ποῖος εἶν' αὐτός λοιπόν, Γαλάτεια, ποῦ ψάλλει;
 ΓΑΑ. Στάσου, παππάκη, ἄφῃς ν' ἀκούσωμεν δὲν ψάλλει
 ὠραία; ἔ, παππάκη μου;

ΠΑΤΡ. Ὅχι καὶ τόσον.—(κατ' ἰδίαν) Ψάλλει,
 ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ πῶ διότι δὲν συμφέρει.

ΝΙΚΟΚΑΝΗΣ (ξέωθεν)
 Σὲ εἶδα, σὲ ἠγάπησα,
 τὰς χεῖράς μου σ' ὀρέγω,
 ὦ! ἄφῃς με πλησίον σου
 τὸ σ' ἀγαπῶ νὰ λέγω.
 ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (κατ' ἰδίαν).
 Τί! τὸν κακὸν σου τὸν καιρὸν, παληάνθρωπε.
 —(παρηρησία) Πλὴν πρέπει
 νὰ ἴδω ποῖος εἶν' αὐτός ὁ κύριος. (προχωρεῖ καὶ βλέπει
 ἔξω διὰ τοῦ παραθύρου).
 ΓΑΑ. (ταρασσόμενη) Παππάκη!
 ΠΑΤΡ. Κάνεις δὲν φαίνεται, ψυχῆ.
 ΓΑΑ. (κατ' ἰδίαν) Θὰ ἔφυγε.
 ΠΑΤΡ. (ἐπανερχόμενος) Πλὴν ποῖος;
 νὰ ἦτον ἀρὰ γέ αὐτός, Γαλάτεια; γνωρίζεις;
 ΓΑΑΤΕΙΑ (συλλογιζόμενη)
 Πῶς;... δὲν γνωρίζω δηλαδή, παππάκη μου, ἀλλ' ὅμως
 τὸν υποθέτω βέβαια... αὐτὸ... τὸν υποθέτω..
 ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (μὲ ἦθος ὑποκριτικὸν)
 Τὸν υποθέτεις; δηλαδή ἴσως ποῖον υποθέτεις;
 ΓΑΑΤΕΙΑ (κατ' ἰδίαν)
 Περιέργων! πῶς δεῖλιω νὰ εἶπω τί συμβαίνει
 νὰ τὰ εἶπῶ... νὰ μὴ τὰ πῶ... δὲν ξέρω τί νὰ κάμω.
 —Πλὴν διατὶ μὲ ἐρωτᾷς, παρακαλῶ, παππάκη;
 Μὴ βλέπεις τίποτε κακὸν;
 ΠΑΤΡ. Κακὸν; ἄ μπᾶ; διόλου
 περιεργίας ἔνεκα καὶ πλέον οὐ. Εἰπέ μου
 λοιπόν ἴσως ποῖον ἐνοεῖς; ἴσως ποῖον υποθέτεις;
 ΓΑΑ. Ἐκείνον ὅστις πρό τινος διέρχεται ἀπὸ κάτω
 τόσον συχνά... ναί, δηλαδή αὐτό, τίποτε ἄλλο.
 ΠΑΤΡ. Πῶς! τί! διέρχεται συχνά;—(κατ' ἰδίαν) ὦ! κάποιον
 πλέκετ' ἐδῶ πρέπει εὐθύς νὰ τὸ ἀνακαλύψω, [κορδόνι
 προτοῦ νὰ ἀρρωστήσωμεν ἀπὸ καμμίαν ἴσως
 ὀξείαν κορδονίτιδα, ἐξ ἧς νὰ μὴ μας σώσουν
 ὅλα σχεδὸν τὰ φάρμακα τῆς φαρμακολογίας
 τοῦ Λάνδερν.—Ἀλλὰ πολλοὶ διέρχονται τὸν δρόμον,
 Γαλάτεια! καὶ τί μ' αὐτό, εἰς περὶ ὁ κόσμος;
 ὁ δρόμος εἶν' ἐλεύθερος.
 ΓΑΑ. Πραγματικῶς, παππάκη,
 ὁ δρόμος εἶν' ἐλεύθερος; λοιπόν περὶ κ' ἐκείνος
 κάμμιὰ φορὰ καὶ... στέκεται... Αὐτό, τίποτε ἄλλο.
 ΠΑΤΡ. Τίποτε ἄλλο;
 ΓΑΑ. Τίποτε.
 ΠΑΤΡ. Γιὰ σκέψου, ἐνθυμήσου
 δὲν πρέπ' ἡ κόρη τίποτε νὰ κρύπτ' εἰς τὸν πατέρα,
 διότι τὰ γνωρίζομεν ἡμεῖς ἕνα πρὸς ἕνα.
 ΓΑΑ. Πῶς! τὰ γνωρίζεις; τί λοιπόν γνωρίζεις;
 ΠΑΤΡ. Ὅλα.
 ΓΑΑ. Ὅλα;
 ΠΑΤΡ. Τ' ἄλλο, τὸ κυριώτερον, αὐτὸ δὲν μου τὸ εἶπες.
 ΓΑΑ. Ποιῶ; τὸ τοῦ μανδηλίου;
 ΠΑΤΡ. Naί, αὐτό, τοῦ μανδηλίου.
 ΓΑΑ. Μίαν ἡμέραν ἔβγαλε τῶντι τὸ μανδηλί
 καὶ ἔβλεπε.
 ΠΑΤΡ. Τί ἔβλεπε, τὸν ἥλιον;
 ΓΑΑ. Ἐμένα.
 ΠΑΤΡ. Καὶ σ' ἔβλεπε;
 ΓΑΑ. Καὶ μ' ἔβλεπε.

ΠΑΤΡ. Κι' ἀφοῦ σὲ καλοεῖδε
 τί ἔκαμεν; ἐσκοῦπισε τὴν μύτην του;
 ΓΑΑ. Ἄ, ὄχι!
 τὸ κίνησεν ἀριστερά, κατόπι δεξιά του
 καὶ ἔπειτα τὸ ἔβαλε καὶ πάλιν εἰς τὴν τζέπην.
 ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (ὕποκριτικῶς)
 Δὲν εἶναι τίποτε, καλέ! αὐτό, αὐτό θὰ ἦτον:
 κάμμιαν μύτην ἤθελεν ὁ ἄνθρωπος νὰ διώξῃ.
 ΓΑΑ. Ἴσως, παππάκη, βέβαια, κάμμιαν μύτην ἴσως.
 ΠΑΤΡ. Καλέ, ποῦ μύτην! λησιμονεῖς πῶς ἔχομεν χειμῶνα;
 —Κύτταξε, ἐλησιμόνησα ὅτι φοροῦν ἡ μύγαις
 κάθε χειμῶνα. Τὰ πτωχὰ τὰ ζῖβα κοκκαλόουν
 καὶ ὅμως ζοῦν τῶν Ἀθηνῶν ὅλοι οἱ μυιγοχαῦται.
 — Πλὴν τί μας μέλει;
 ΓΑΑ. Βέβαια, παππάκη, τί μας μέλει;
 ΠΑΤΡ. Πλὴν διατὶ, Γαλάτεια, αὐτὰ δὲν μου τὰ εἶπες
 ἐγκαίρως;
 ΓΑΑ. Ποῶ; πῶς φοροῦν ἡ μύγαις τὸν χειμῶνα;
 ΠΑΤΡ. Ὅχι, τὸ ἄλλο.
 ΓΑΑ. Ὅτι ζοῦν οἱ μυιγοχαῦται;
 ΠΑΤΡ. Ὅχι,
 καλέ! τὸ ἄλλο, δηλαδή περὶ ἐκείνου, ὅστις...
 ΓΑΑ. Διότι δὲν ἐγνωρίζω, παππάκη, ὅτι πρέπει
 τὰ εἶπα τῆς Μαρίας μας.
 ΠΑΤΡ. Πῶς; τῆς ὑπηρετριάς;
 καὶ τί σοῦ εἶπε;
 ΓΑΑ. Τὰ αὐτὰ μοῦ εἶπε καὶ ἐκείνη
 ὅτι δὲν εἶναι τίποτε κακὸν ὅταν τὸν εἶδε,
 τόσον πολὺ τῆς ἡρσε.
 ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (ταρασσόμενος) Τῆς ἡρσεν;
 (κατ' ἰδίαν) — ὦ πόσω!
 — Τ' ἀκούετε σεῖς, κύριοι, πατέρες καὶ μητέρες,
 δότε ἴσως τὴν ὑπηρετρίαν τὴν κόρην σας κ' ἐκείνη
 τὴν ξεμαυλίζει ἀφουκτα, ἀνευ ἐπιμισθίου.
 αὐτὸ τὸ κάμνει χάρισμα, καλὸν γιὰ τὴν ψυχὴ της.
 — Ἄχ, μωρὴ βρώμα, ἔνοια σου! ἐγὼ σὲ διορθῶ.
 — Καὶ εἶναι νέος, κόρη μου, ὁ φίλος;
 ΓΑΑ. Naί, παππάκη,
 νεώτατος; τί εὐγενῆς ποῦ φαίνεται.
 ΠΑΤΡ. Θεέ μου!
 (κατ' ἰδίαν) ἡ κορδονίτις προχωρεῖ... μὰς πλάκωσεν.—Ἄλλ' ὄχι!
 θὰ τὴν προλάβω.—Λέγε μου, Γαλάτεια, νὰ μάθω
 εἶναι κομψός;
 ΓΑΑ. Κομψότατος.
 ΠΑΤΡ. Βρὲ τὸν ἀγιογδύτην!
 — Ὁρατός;
 ΓΑΑ. Ὁραιότατος.
 ΠΑΤΡ. Ἄχ, μωρὴ καλοῦζάνε!
 δὲν θὰ σε μάθω; ἔνοια σου! ἐγὼ σὲ διορθῶ.
 (διατρίχει ἀνίσχυος τὸ δωμάτιον)
 Τί ναί, παππάκη; τί ζητεῖς;
 ΠΑΤΡ. Τίποτε, ἕνα μπαστοῦνι
 νὰ ξεσκονίσω κάτι τι...
 (ἀκούεται ἔξωθεν προανάκρουσμα κιθάρας)
 — Naίτον ὁ φίλος πάλιν.
 Καλῶς τον, καλῶς ὄρισες, κύριε τροβατῶρε.
 ΝΙΚΟΚΑΝΗΣ (ξέωθεν)
 Ἄν θέρημ ἔρωτος ἀγνοῦ
 τὸ στηθός μου φλογίζη,
 εὐδαίμων, ἂν τὸ χεῖλός σου
 τὰ χεῖλη μου δροσίζη.
 ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (προχωρῶν μετ' ὀργῆς εἰς τὸ παράθυρον)
 Πλὴν πρέπει τέλος νὰ ἴδῶ τὰ μοῦτρα σου!
 ΓΑΑ. (ἀκολουθοῦσα αὐτὸν ἐν συγκινήσει) Παππάκη!
 ΠΑΤΡ. (μεγαλοφώνως πρὸς τὰ ἔξω) Βρὲ μασκαρά!
 ΓΑΑ. (ὁμοίως καὶ αὐτῇ) Κύριε!
 ΠΑΤΡ. Σιώπα σύ.—Βρὲ μασκαρά!
 ΓΑΑ. Κύριε! κύριε!
 ΠΑΤΡ. Σιώπα σύ σοῦ λέγω.—Βρὲ μασκαρά! παληάνθρωπε!

ΓΑΑ. Μὴ τὸν ὑβρίζης, παππάκη μου, νὰ ζῆς.
 ΠΑΤΡ. Σιώπα λέγω καὶ δὲν τὸν ὑβρίζω.—Τί τρόπος εἶναι αὐ-
 τὸς νὰ ἐρχεσαι νὰ τραγοῦδῃς ὑπὸ τὰ παράθυρά μου; ἔ,
 χαμᾶλη;
 ΓΑΑ. Θεέ μου! πῶς τὸν κακομεταχειρίζεται τὸν καυμένον...
 Τὸν ἔκαμε λούτσα ἀπὸ τὰς ὕβρεις.
 ΠΑΤΡ. Δὲν πηγαίνεις ἔξω, μακράν, εἰς τῆς τριανταδυὸ κολώναις
 νὰ βγάλῃς τὸν σέβρον σου;—Πῶς; τί εἶπες δὲν τρα-
 γωδεῖς γιὰ μένα; Ἄμ καὶ διὰ ποῖον λοιπόν τραγω-
 δεῖς, τζόγια μου;
 ΓΑΑ. Ἀλήθεια, παππάκη μου, δὲν τραγοῦδε γιὰ σένα.
 ΠΑΤΡ. Καὶ διὰ ποῖον τραγοῦδεῖ τότε λοιπόν, κουτάβι;
 οἱ δύο μας εἰμεθα ἐδῶ.
 ΓΑΑ. (μετὰ συστολῆς) Λοιπόν... ἴσως γιὰ μένα.
 ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (μακρυνόμενος ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἐν ὀργῇ μετρίᾳ)
 Πῶς! τί ἀκούω! κι' ἀπὸ ποῦ, Γαλάτεια, τὸ ξέρεις;
 ΓΑΑΤΕΙΑ (ἐν στενοχωρίᾳ)
 Μὴ μ' ἐρωτᾷς παππάκη μου; τὸ ξέρω.
 ΠΑΤΡ. Ὅχι, ὄχι!
 πρέπει ἀμέσως νὰ μ' εἶπῃς τὸ θέλω.
 ΓΑΑ. Τὸ εἰξεύρω,
 διότι...
 ΠΑΤΡ. Τί;
 ΓΑΑ. Διό...
 ΠΑΤΡ. Τί; λέγε λοιπόν διότι...
 ΓΑΑ. Ἄχ, τί κακὰ ποῦ ἔκαμα νὰ ὀμιλήσω.
 ΠΑΤΡ. Λέγε.
 ΓΑΑ. διότι τί;
 Ἄλλὰ ἐσύ, παππάκη μου, θυμόνεις.
 Πῶς νὰ τὸ εἶπω τὸ λοιπόν, ἀφοῦ ἐσύ θυμόνεις;
 δὲν σου τὸ λέγω.
 ΠΑΤΡ. (ὡσαύτ' ἀπαιθεῖς). Λέγε το—ἀρίστε, δὲν θυμῶν—
 διότι τί;
 ΓΑΑΤΕΙΑ (κατανεύουσα τὴν κεφαλὴν)
 Μὲ ἀγαπᾷ.
 ΠΑΤΡ. Σὲ ἀγαπᾷ!—ὦ βρόντος!
 ὦ Ζεῦ ἐρίγδουπε, βρόντας λοιπόν καὶ πεθαμμένος!
 —Πλὴν πόθεν, λέγε μου, καὶ πῶς, Γαλάτεια, εἰξεύρεις
 ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος σὲ ἀγαπᾷ, ὡς λέγεις;
 ΑΔΑ. Μὴ μ' ἐρωτᾷς παππάκη μου. Τὸ ξέρω.
 ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (μετὰ μείζονος ὀργῆς)
 Ὅχι, ὄχι!
 λέγε ἀμέσως, γρηγόρα. Τὸ θέλω! τὸ προστάζω!
 ΓΑΑ. Πλὴν διατὶ ὀργίζεσαι, παππάκη; τί σοῦ κάμνω;
 εἶναι κακὸν, παππάκη μου, κάνεις νὰ ἀγαπᾷται;
 ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (ἐξαλλος ὑπὸ τῆς ὀργῆς)
 Μωρέ, τί λόγια εἶν' αὐτὰ!
 ΓΑΑ. Παππάκη, μὴ θυμόνης
 δὲν ἀγαπᾷς τάχα καὶ σύ, παππάκη, τὴν μαμμὰ μου;
 ΠΑΤΡ. Μωρέ, τί λόγια εἶν' αὐτὰ;—Λέγε ἀμέσως, λέγε,
 πῶς τὸ εἰξεύρεις; ἀπὸ ποῦ;
 ΓΑΑ. Ἀπὸ ἐδῶ, παππάκη.
 ΠΑΤΡ. Δεικνύει τὴν καρδίαν της... Βαβαί! ἡ κορδονίτις
 εἰσῆλθεν εἰς τὸ στηθός της... Ἄχ βέβηλε! ἄχ πλάνε!
 πάει! τὸ ἐφαρμάκωσεν ὁ ὄφις τὸ κορίτσι.
 —Ποῦ εἶναι τὰ πιστόλια μου! ποῦ εἶναι ἕν μαχαίρι,
 νὰ τὸν σκοτώσω παρευθύς!
 (τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ προτιθέμενος νὰ εἰέλθῃ.)
 ΓΑΑ. (περικτυσομένη αὐτὸν ἐντρομος.)
 Παππάκη μου, τί λέγεις!
 παππάκη στάσου, νὰ χαρῆς... παππάκη μὴ τὸ κάμεις
 ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (ἀποθῶν αὐτὴν βιαίως.)
 Μὴ μ' ἐμποδίζης, ἄφῃς με φύγ' ἀπ' ἐδῶ ρυτίτσα!
 ΓΑΑΤΕΙΑ (κλινομένη)
 Ἄχ! ὄχι! Τετέλεσται.—Μαμμὰ! μαμμὰ μου, ἀποθνήσκω.
 (πίπτει λιπόθυμος ἐπὶ παρακαμμένης ἔδρας ἀναπαυτικῆς),
 ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (τρέχων πρὸς αὐτὴν ἐντρομος)
 Γαλάτεια! παιδάκι μου! δὲν φεύγω, δὲν τὸ κάμνω.
 —Πάει! ἐλιποθύμησε... Βοήθεια!
 (εἰσάγει βιαίως τὸ διὰ τῶν χειλέων τοῦ θυλακίου της πρὸς ὄψιν)

μανθλιόν της καὶ τὴν ἀερίζει δι' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐξαγωγήν
 τοῦ μανθλιῶν συνεξέρχεται λευκὸν ἐπιστολιῶρον, ὅπερ αἰπτει
 χαμαὶ πρὸ τῶν πόδων του.)
 —Τί βλέπω;
 ἐπιστολὴ ἔτῃς κόρης μου τὴν τζέπην; ἄς τὴν ἴδω.
 (λαβὼν ἀναγινώσκει)
 «Τῇ δεσποσύνῃ Γαλατείᾳ Π.
 (βραδέως καὶ θλιβερῶς μονολογῶν)
 Πιπέρι πιπερόριζα ἴς τὴν μύτην μου ἐμβαίνει
 καὶ ἐξυπνῶ ὁ μπουνταλάς μὲ μύτη, φεῦ! πρησιμένη»
 (ἀναγινώσκει)
 «Χερουβεῖμ! Σεραφεῖμ! ἀγγελέ μου!
 Αὐτός, αὐτός ὁ μασκαράς θὰ ἦται ποῦ τῆς γράφει
 αὐτὸ τὸ τερατάμορφον τραγοῦδοῦλάφι.
 —Καὶ ἔχουν οἱ διάβολοι ἀγγέλους, βρὲ χαμένε!
 Ἔ, Σατανᾶ! Βεελζεβούλ! Φέουστ' καταηραμένε!
 «Σὲ εἶδα, μὲ εἶδες; ὁ ὀφθαλμολογὸς ἀμύλησάν, αἰκαρδίαί μας
 ἠνώθησαν; ἄχ! πότε θὰ ἐνώσωμεν καὶ τὰς χεῖρας;
 Χειρᾶγαθο φαρμακερὸ νὰ βγάλῃς εἰς τὸ χέρι
 καὶ νὰ βοραῖς, γὰίδαρε, νύκτα καὶ μεσημέρι.
 «Μὴ φοβῆσαι, δεῖλῃ ἔλαφος, νὰ μὲ πλησιάσῃς» δὲν φέρω
 «ὄπλα εἰμὴ τὰ τοῦ ἐρωτός, δι' ὧν σὺ μὲ ὤπλισες, ὅπως σὺ
 ἐμήνυσαι καὶ γνώριζες.
 Πῶς! τί! τί τῆς ἐμήνυσαι καὶ λέγει πῶς γνωρίζεις!
 (στρέφεται πρὸς τὴν Γαλάτειαν συγκινημένος)
 — Ἐργολαβίας τὸ λοιπὸν ἡ κόρη μου ἀρχίζει;
 (κλαίει καὶ κλαίων ἐξακολουθεῖ διακοπτόμενος ὑπὸ λυγμῶν)
 Αὐτὰ, αὐτὰ, Γαλάτεια, περιμέν' ἀπὸ σένα;
 Τὸ βλέπω τώρα καὶ ἐγὼ, δὲν τραγοῦδε γιὰ μένα!
 Ἐγὼ σ' ἐνόμιζα μικρὴν; εὐθραστον πότηρακι;
 καὶ ὅμως σὺ σαι τέντζερες, καζάνι μὲ καπάκι.
 (συνερχόμενος ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν)
 «Ὁ σκοπός μου εἶναι ἱερός, ἅγιος
 Naί ἱερός καὶ ἅγιος εἶναι, ἀγιογδύτη
 θὰ σου τὴν πρῆξω, ἔνοια σου, καὶ τὴν δικὴ σου μύτη.
 «Ἔστειλα τὸν πατέρα μου νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ πατρὸς σου
 «τὴν χεῖρά σου ἀλλ' ἡ γηραιὰ βάτος ἠρήθη ἐπὶ τῷ λόγῳ
 «ὅτι ἡ Γαλάτεια εἶναι μικρὰ ἀκόμη.
 (φέρει τὴν χεῖρά ἐπὶ τοῦ μετώπου)
 Βρὲ, βρὲ, μυστήρια! αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ φίλος!
 ὁ γεφυροποιός, ὁ γυλιός τοῦ φίλου; ἄχ; ὁ σκύλος!
 Καλέ, δὲν βλέπεις σχέδια! δὲν βλέπεις πονηρία!
 ὁ ἔνας ἔξω ἤρχισε μὲ τὴν ἐργολαβία
 κι' ὁ ἄλλος τῆς συμπεθερίας μου ἔφερε ἀπὸ μέσῃ
 ὁ εἰς τὸ ἔργα—ρόδια του κι' ὁ ἄλλος τὸ ἔργα—ἴδω...
 —Ἀντίστασις, Πατριχίε! νὰ τοὺς κτυπήσῃς θέλω.
 —Θὰ τοὺς κτυπήσω, ἔνοια τους, ἴς τὰ μοῦτρα τὸ
 [καπέλλο]
 «Εἶσαι μικρὰ τῶντι, Γαλάτεια; δὲν συγκινεῖται τῶντι ἡ
 «καρδία σου εἰς τοὺς παλμούς τῆς ἰδικῆς μου; ὦ! ἐρω-
 «τησέ την, Γαλάτεια καὶ εἰπέ μοι μὲ τὰ χεῖλη σου ὅ, τι σοὶ
 «ἀπαντήσῃ» τὸ ἐσπέρας θὰ ἔλθω εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ κήπου.
 «ἔλα ἐκεῖ ἂν δὲν ἔλθῃς, θὰ πηδήσω τὰ κάγκελα διὰ νὰ
 «σ' εὔρω, διὰ νὰ πληροφορηθῶ ἂν πρέπη νὰ ζῶ ἢ νὰ ἀποθάνω.
 «ὁ ὑπεραγαπῶν σε ΝΙΚΟΚΑΝΗΣ.»
 —Αἰ καὶ λοιπὸν τί ἔγεινε, Γαλάτεια, κατόπιν;
 τί σ' εἶπεν ἡ καρδία σου; ἐπῆγες εἰς τὸν ἄητον;
 ἐπήδησε τὰ κάγκελα ὁ ἄλλος; τί συνέβη;
 Δὲν ὀμιλεῖς; δὲν ἀπαντᾷς; ἐντρέπεσαι;
 (τὴν ὠθεῖ ἐλαφρῶς ἀλλ' εἰς μέγαν) — Θεέ μου!
 αὐτὴ εἶναι ἀναισθητος λιπόθυμος ἀκόμη.
 — Βοήθεια! βοήθεια! (τρέχει πρὸς τὴν θύραν, εἴτα ἐπα-
 νέρχεται εἰς τὴν Γαλάτειαν καὶ τὴν ἐξετάζει)— ὦ, εὐγε! ἀναπνεῖται
 δὲν ἔχει λοιπὸν τίποτε. (ἀποσύρεται βαδίζων τεταραγμένος
 εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ θαλάμου).
 — Ἄ, μοῦ ῥηταὶ νὰ σκάσω!
 θέλω νὰ πάρω τὰ βουνά, καλόγηρος νὰ γείνω,
 τσοπάνης, γαϊδουροβοσκός!
 (ἐπεται τὸ τέλος)
 Π. Δ. ΖΑΝΝΟΣ.

αυτῆς φίλου και ὁμως ὁ Γεώργιος ἐβλεπεν ὅτι ἡ συνάντησις αὐτῆ δὲν τὴν καθίστα τῶσον εὐτυχῆ ὅσον αὐτόν, διότι σκοτεινὸν νέφος λύπης ἐξηκολούθει καλύπτον τὰ χαρακτηριστὰ αὐτῆς· ἡ Μαρία ἐστράφη ὅπως ἴδῃ ἂν ὁ Δίτριχ και ἡ Βέρθα, τὸ μετ' αὐτοὺς ἐρχόμενον ζεῦγος, ἦσαν πολὺ πλησίον... Ἀλλ' ἦσαν μακρὰν.

— Ἀχ, Γεώργιε, εἶπε, ποῖα κακὴ τύχη σ' ἔφερεν εἰς αὐτὸν τὸν στρατὸν;

— Ἡ τύχη αὐτῆ εἶσαι σύ, Μαρία. Εἶχα προαίσθησιν ὅτι θὰ ἦσο ἐδῶ, και πόσον εὐτυχῆς εἶμαι ὅτι σ' ἐπανεῖδα! Ἥμπορεῖ νὰ με κατηγορήσῃς ὅτι παρήτησα τὰ βιβλία μου διὰ νὰ πολεμήσω; Δὲν ἔχω ἄλλην κληρονομίαν ἀπὸ τὸ ζῆφος τοῦ πατρός μου· ἀλλὰ θέλω νὰ μεταχειρισθῶ αὐτὴν τὴν περιουσίαν με τρόπον, ὥστε νὰ δεῖξω εἰς τὸν ἱππότην τοῦ Διχτενστάιν, ὅτι ἡ κόρη του δὲν ἀγαπᾷ ἀνάξιόν τῆς.

— Ἀχ! Θεέ μου· και κατετάχθης με τοὺς συμμάχους;

[Ἔσται συνέχισις].

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Ὁ ἀποθανὼν Κροῖσος. — Ὁ πλουσιώτατος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ἔλου ὁ Ἀμερικανὸς Vanderbilt ἀπέθανεν αἰφνιδίως ἐν Νέα Ὑόρκη. Ἦτο υἱὸς τοῦ Κορηγιῶν Vanderbilt, ὅστις ἀποθανὼν τῷ ἀφῆκε περιουσίαν χιλίων ἑκατομμυρίων. Ὁ δευτερότοκος δὲ ἀδελφὸς αὐτοῦ δὲν ἔλαβεν ἢ ἑκατοντάδας τινὰς δολλαρίων, διότι τὸ διαθέτειν εἶναι καθ' ὀλοκληρίαν ἐλεύθερον ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ γεννηθεὶς ἐν τινι κώμῃ τῆς Νέας Ὑόρκης κατ' ἀρχὰς ἐβόηθη τὸν πατέρα του παλοῦντα καρπούς και λαχανικά. Εἶτα ἀποκτήσας μικρὸν ποσὸν χρημάτων ἠγόρασε δύο μικρὰ πλοῖα και βραδύτερον ὅτε ἐφευρέθη ὁ ἀτμός ἐγένετο πλοίαρχος ἀτμοπλοίου τινὸς ἐκτελοῦντος τὴν μεταξὺ Φιλαδελφείας και Νέας Ὑόρκης γραμμὴν.

Συλλέξας εἰς δέκα ἔτη 150 χιλιάδας φράγκων ἀνεμίχθη εἰς τὰς ἐταιρείας τῶν ἀτμοπλοίων, και σιδηροδρόμων τῶν ὁποίων αἱ μεγαλεῖται γραμμαὶ κατασκευάσθησαν ὑπ' αὐτοῦ.

Ὁ William Vanderbilt ἠξήσεν ἐτι τὴν περιουσίαν τοῦ πατρός του. Πιστεύουσιν ὅτι ἀφῆκε τοῦλάχιστον 1500 ἑκατομμύρια φράγκων. Τὸ ἐν Νέα Ὑόρκη μέγαρόν του μετὰ τῶν καλλιτεχνικῶν θησαυρῶν οὗς περιέχει ἐκτιμᾶται 15 ἑκατομμύρια φράγκων.

Ἡ στοὰ τῶν εἰκόνων περιέχει τὰ ὁμοιωτέρα ἔργα τῶν Troyon, Millet, Diaz, Rousseau, Breton. Ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὰς στρατιωτικὰς σκηνὰς και εἶχε φυλάξει τὴν καλλιτέραν θέσιν ἐν τῇ στοᾷ του, διὰ τὰ ἔργα τοῦ Neuville, και διὰ τὴν Bataille de Buzenval τοῦ Detaille. Ὁ Meissoner, τοῦ ὁποίου ὅλος ἰδιαίτερος ἐξετίμα τὴν

ἰδιοφυίαν, ἔκαμε τὴν εἰκόνα του. Ὁ Vanderhilt ἀφῆκε σύζυγον και ὀκτώ τέκνα. Λέγουσιν, ὅτι ἀφῆκε και 5 ἑκατομμύρια εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Τὸ ἐργαστήριον τοῦ Pasteur.

Τὸ χημικὸν ἐργαστήριον τῆς ὁδοῦ τῆς Οὐλμης, ὅπου βλέπει τις τὸν Pasteur μετὰ τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μικροσκοπίου θὰ μείνῃ περίφημον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐπιστήμης. Ἐκεῖ ὁ μέγας ἐρευνητὴς ὅστις ἀπεκάλυψεν ὀλόκληρον κόσμον, τὸν κόσμον τῶν μικροβίων, ἔχει ἀπυδειξῆ ὅτι ὁ ἀήρ εἶναι τὸ κοινὸν δοχεῖον πληθῆος σπερμάτων τὰ ὁποῖα δὲν ἀναπτύσσονται ἢ ὑπ' εὐνοϊκὰς περιστάσεις. Ἐκεῖ ὁ κ. Pasteur ἔκαμε τὰς ἀθανάτους ἐργασίας του ἐπὶ τῶν ἀσθενειῶν τῶν οἴνων, τῆς κατασκευῆς τοῦ ζύθου, τοῦ ὄζου, τῶν ἀσθενειῶν τοῦ μεταξοσκώληκος, τῶν μiasματικῶν ἀσθενειῶν, τῆς λύσσης κ.λ.π. κ.λ.π.

Πανταχοῦ, ἐφ' ὅλων τῶν τραπέζων τῆς ἐργασίας δὲν βλέπει τις ἄλλο τι πλὴν λεπίδων και σωλῆνων πλήρων αἵματος. Κεκλεισμένα δὲ ἐντὸς τῶν ὑαλίνων φυλακῶν τῶν ζώων ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων μικροβίων.

Τὸ δὲ δημοτικὸν συμβούλιον τῶν Παρισίων παρεχώρησε τὸν κῆπον τοῦ ἀρχαίου Collège Rollin, ὅπου ὁ κ. Pasteur ἵδρυσεν σταύλους διὰ τοὺς ἐκ κορύζης προσβεβλημένους ἵππους και τὰ ἐξ ἀνθρακὸς πάσχοντα πρόβατα και μέρος χωριστὸν διὰ τοὺς λυσσῶντας κύνας. Ἐκτὸς τούτων ὁ κ. Pasteur διατηρεῖ ἐν τῷ ὑπογείῳ τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Οὐλμης ἐργαστηρίου του ὀλόκληρον κόσμον ζώων, διὰ τὰς παρατηρήσεις του.

Ὁ διδάσκαλος (κτυπὼν τὸν μαθητὴν)
Δὲ σοῦ εἶπα γὰρ προχθὲς νὰ μὴ σὲ ζαναίδῳ ἔς τὸ δρόμο ἄλλη φορά;..... Οὐτε ἔς τὸ παπούτσι σου δὲ με γράφεις, παληόπαιδο!...

Ὁ μαθητὴς (κλαίων) Σὲ γράφω, δάσκαλέ μου, σὲ γράφω!...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

261. Ἀνιγμά.

Μὲ ἔχ' ἢ δόξα κ' ἢ τιμὴ
μ' ἔχει κ' ἢ λύπη κ' ἢ χαρὰ,
και ζωντανὸς εἶτε και μὴ,
θὰ με φορέσῃς μιά φορά.

262. Στοιχειώδης.

Εἶμαι παιγνίδι τῶν παιδιῶν και μ' ἀγαποῦν πολὺ.
Ὅτι μοῦ ποῦν αὐτὰ, ἐγὼ «ὄχι» ποτὲ δὲ λέω.
Κι' ἀκόμα ὅταν με κτυποῦν οὐτε και τότε κλαίω.
Μὰ ἂν κἀνεὶ ἀσπλαγχνὸ λαμὸ και κεφαλὴ
Μοῦ κόψη ἄν πρὸ ἀδύνατο ποῦ εἶμαι ἀπὸ κείνο.
Τότε ἕνα μέλος και τῶν δύο χερσιῶν του θανάγεινω.

Τ. Ψ.

263. Συλλαβόγραφος.

Θὰ τῶβρης εἰς τὰ κτήνη,
Ὅχι καθὼς τὸ βρῖσκεις ἀλλοῦθε ἔς τὴν ἀράδα,
Ἀλλὰ πολὺ σπανίως ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.
Μ' ἂν μίαν συλλαβὴν του χάσῃ, νησί θὰ γείνη.

Π. Μ.

264. Ἀνιγμά δημῶδες.

Ἐ τὸν αἶ Λιό, ἔ τὸν Κἀτελιό,
Κρέμετ' ὁ χρυσὸς αἰτός,
Μὲ τῆς ἄλλοσε δεμένος
Και ἔς τὴ φυλακὴ κλεισμένος.

265. Μυθολογικὴ ἐρώτησις.

Ποῦ ἐπωλήθη ὡς δούλος ὁ Ἡρακλῆς και ὀπηρεῖται ἐκεῖ γυναικεῖα ἐνδεδυμένος;

266. Ἱστορικὴ ἐρώτησις.

Τίς ἐτυφλώθη αἰφνιδίως ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Μαραθῶνος;

267. Ὁφελίμου γνώσις.

Διατί καιόμενον τὸ ξύλον σπινθηροβολεῖ; και διατί τὸ ξηρὸν σπινθηροβολεῖ πλείοτερον τοῦ χλωροῦ;

268. Κρυπτογραφικὴ.

(Ν' ἀναγνωσθῇ ἢ δι' ἀντικαταστάσεως τῶν στοιχείων σχηματισθεῖσα φράσις).

Νιληρῶσων φησος θθαυθδμκφο.

269. Ἀπρόοπτον.

Τί διαφέρει ἡ κάμηλος ἀπὸ τὸν φύλλον;

ΤΡΙΒΕΣΙΑΣ

ΔΩΡΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΥΤΑΣ

Εἰς τὸν ἄ. λύτην τεσσάρων τοῦλάχιστον Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διδεται τὸ νεωστὶ ἐκδοθὲν βιβλίον «Μία εὐγενὴς ὕπαρξις». Εἰς δὲ τὸν λύτην ἀπάντων ἢ ὑπὸ τοῦ Καρόλου Βίλμπεργ ἐκδιδόμενη Ἑλλάς τοῦ Φάλκε.

ΑΥΣΕΙΣ,

ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡ. 93.

250. Στήλη. — 251. Αἰσῶν, αἰσῶν. — 252. Ῥόδου, ὀδός. — 253. Ὁ σπύγγος. — 254. Εἶναι δυνατόν, διότι βεβαίως ἐν Ἑλλάδι ἡ ἀριθμὸς τῶν δένδρων ὑπερβαίνει τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων και τοῦ πολυφυλλοτάτου τῶν δένδρων. Ἀλλὰ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι τὰ ἑλληνικὰ δένδρα εἶναι 10 και ὁ ἀριθμὸς τῶν φύλλων τοῦ πολυφυλλοτάτου δένδρου 8, τότε ἐκ τῶν 10 δένδρων και τὰ 8 ἂν ἔχῃσι διάφορον ἀριθμὸν φύλλων ἐν 9 ἢ ἐν 10 θὰ ἔχη ἀνεύκτως ἴσον ἀριθμὸν μετ' ἄλλο τι δένδρον. — 255. Ὁ Νιρῶς, υἱὸς τοῦ Χάροπος και τῆς Ἀγλαίας ἐκ τῆς νήσου Σύμης, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης. — 256. Εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Καμβύσου πολιούρχιαν τοῦ Πηλοπονησιακοῦ τῆς Αἰγύπτου, οἱ στρατιῶται γωριζόντες τὸν σεβασμὸν τῶν Αἰγυπτίων πρὸς τοὺς κύνας και τὰς γαλαῖς, ἐφώρμησαν κατ' αὐτῶν, προβάλλοντες μέγαν ἀριθμὸν ἐκ τῶν ζώων τὰ ὅποια οἱ Αἰγύπτιοι δὲν ἐτόλμων νὰ τοξεύσωσι. Καὶ ἐντεῦθεν τὸ ὄνομα αἱ τετραπόδες ἀσπίδες. — 257. Τὸν παππᾶ τὸν ἔλεγον Μανώλη και τὴν παππαδὴν Μαριά. — 258. Αἱ βασιλίσσαι, ὧν ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεως εὐρίσκειται εἰς τὸ τυχὸν ἡμερολόγιον. — 259. Διότι τὸ ἐν μέρος τῆς τριχὸς ἀπτόμενον τοῦ σιδήρου ἀποξηραίνεται πλείοτερον τοῦ ἐτέρου και ἐπομένως συστέλλεται. — 260. Ἡ δίκη.

ΑΥΤΑΙ

Ἄθηνῶν, αἱ δεσποινίδες Βίττα, Κρυσταλία Χρ. και οἱ κ. Γ. Α. Σεβαστόπουλος και Χ. Μάρης (βραβεύθει). Ἐρμουπόλεως, Ἰ. Κ. Μιχαήλ, (καθηγητὴς γυμνασίου), Θήρας, Α. Ν. Σιγάλας (μουσικοδιδάσκαλος), Μεσολογγίου Ν. Π. Βουρνῆς, Α. Κ. Κορραζίων, Βασιλεῖος Σπαραγγιάς, Νικόλαος Γράβαλος, Ἀντώνιος Σ. Κυρίτσος και Σμύρνης Γ. Παππαδόπουλος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Γ. Δρ. κ. Μ. Β. Ἀργυρόστολον, κ. Π. Κ. Ἀλεξάνδρειαν, κ. Ν. Σταμ. Λευκάδα. Ἐφηφθησαν, ὡς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — κ. Χ. Α. Β. Πρωμαρίον (Μυτιλήνης). Οὐδὲν ἐτι ἐλάβομεν πρὸς τοῦ κ. Μ. Σ. Ἀναμνηόμεν.

ΤΥΠΟΣ ΓΡ. ΠΑΠΑΔΕΣΑΝΩΦΗ ΚΑΙ ἈΑ. ΠΑΠΑΓΩΡΠΙΟΥ.